

Literární internetový časopis

Promlky

<http://promlky.unas.cz/>

Leden 2005

Já vím, že je to ohrané téma, ale když on je leden, a to se prostě s předsevzetími, ať chcete nebo ne, dostanete do kontaktu. Například můj bratr si slíbil, jistě v dozvuku čerstvých zkušeností, již na Štědrý den, že nepožije alkoholu. Což jedni považovali, vzhledem k blížícímu se silvestrovskému povelu za hrdinství, druzí za bláznovství a za jeho zády si ťukali na čelo, aby si o několik dnů později odpřísáhli, že nebudou kouřit, či že sníží tělesnou váhu, aby zvýšili tu společenskou. Tohle jsou skuteční blázni, protože délka novoročních slibů tohoto typu má jepičí život. Chybí opravdová motivace, jako to bylo v případě kocoviny mého bratra. Právě proto, a možná budete zklamáni, se dnes od Promlk žádného zásadního předsevzetí nedočkáte, tuhle sílu totiž mají především čtenáři se svými ohlasy a připomínkami. Do nového roku Vám přejeme hodně zdraví, úspěchů a příjemných chvil s internetovým literárním časopisem Promlky.

Luděk Palek

Obsah

Úvodník - - - - -	- 1
Básně (Vojtěch Němec, Jan Říha) - - -	- 3
Časopis (Obrácená strana Měsíce) - - -	- 12
Oko (Antidiskotéka) - - - - -	- 13
Knihy (Alchymista) - - - - -	- 14
Monografie (Paulo Coelho) - - - - -	- 16
Rozhovor (Poezie bez hranic) - - - - -	-
- 20	

Redakce

Lucie Filipská - lucie.filipska@seznam.cz - šéfredaktorka
Lucie Kučerová - Kucerkafanfiry@seznam.cz - rubriky Rozhovory, Monografie
Erika Šídová - sidova@tiscali.cz - rubrika Knihy
Luděk Palek - palek.ludek@tiscali.cz - rubrika Servis
Jan Chlumský - JanChlumsky@seznam.cz - rubriky Oko, Výročník
Petra Nachtmanová - shaylen@post.cz - rubrika Literární soutěže
Richard Klail - klail@email.cz - fotografie
Pavel Březina - p_brezina@seznam.cz - příprava stránek

Internetová adresa literárního časopisu Promlky:

<http://promlky.unas.cz/>

<http://sweb.cz/promlky/>

slameři z Německa Timo Brunke a Wehwalt Koslowski.

5) Jak a kdy jste se Vy sám dostal k poesii? Jaký je podle Vás její význam v současném světě?

Já jsem začal psát básničky až někdy ve čtvrtém ročníku na gymnáziu a to ještě spíš z hecu. Takže jsem si tak docela neprošel typickým obdobím rozervané teenagerské lyriky. Začalo mě to bavit, postupně jsem se začal cosi dozvídat, něco objevovat. Snad. Význam poezie je pořád stejný, protože pořád je dost lidí, pro něž není řeč jen soubor schémat a frází (jako pro většinu), ale živý organizmus, kde slova a jejich shluky nesou často ještě jiné, subtilnější informace, než jaké jim přisuzuje konvenční výklad. Poezie je způsob řeči s proměnlivým, akcentovaným obsahem, jehož vnímání vyžaduje jistý stupeň sensitivity a jazykové zkušenosti, které každý nemá. Pro ty obdařené je poezie pořád ještě vyšší forma dorozumívání.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor písemně vedla Lucie Kučerová

Básně

Vojtěch Němec

Zimní

*Topoly falické symboly
Rybník led s balvany
Promočený rybář kolo v
Hladině.
Krev mráz slunce
Sekera u průřezu
Smrtící ticho
a břehy...*

~~~~

Vidiny

*Vidím tvory v měkkých kavárnách,
(Suší si duše)
Vidím stíny rodičů prosperity,
(špatných, s labyrinty prolezlými červy doby)
Vidím hochy a dívky neporušovat pravidla
(a dál sledující příběhy vysněné šestice)
Vidím starce a stařeny civějící do zahovněné země plné
holubích žebráků, smělých neviňátek,
(a plyny se vznášejí v ovzduší)
Vidím hochy a dívky v křečích vibrací, v temnotě nožů a
pilulek se sluníčky,
(navzdory vládě noci)*

*Vidím stařeny a starce, jak jsou nadále schopni se
společensky znásilňovat,
(určitě slyší ten zvuk šklebících se dásní)
Vidím hochy a dívky se zbraněmi připravenými zasáhnout
kohokoliv, koho se týká jejich nenávisť,
(je zřetelně cítit zápach horké krve v uličkách zapadlých
sněhem zapomnění - ten odumřelý výkřik)*

*Vidím celý národ s rozzuřenými obličejí,
Vidím ten skrytý hněv v síních přicházející generace,
Vidím ten krutý smích, co se ozývá kdesi uvnitř, pod zemí, v
podzemí,
Vidím rostoucí lidskou nenávisť, vlka v ovci,
Vidím ten věčný rozpor mezi VŠEMI,
Vidím hořící oltář tolerance, který je iluze, která je iluze,
Vidím tu iluzi, kterou nám vštěpuje Západ,
Vidím neexistující toleranci v osidlech TČS,
Vidím tu víru, jak si znovu a znovu nasazuje masku,
Vidím bezedný měšec zášti, ze kterého si berou oni, my,
Vidím to utrpení jistých lidí s Pravýma očima...*

*Vidím, vidím, vidím, vidím, vidím, vidím, smutně vidím
všechn ten chaos, prázdnotu, napětí.
Nevím, nevím, nevím, nevím, nevím, nevím, jistě nevím, jak
to skončí, ale vím,
Že to neskončí dobře.*

~~~

Kdo to ruší?

*Močíme do moře plného ryb.
V šicích stojíme při tom ceremonálu.
Křídý sou levný!!*

- 4 -

jako pořadatelé udělali organizováním Bítovů: byl tu předpoklad, že se nám bude dařit shánět potřebné peníze, který se naštěstí zatím naplňuje. Dalším z důvodů byla - poté, co na Bítovech proběhla řada konfrontací uvnitř české poezie - chuť setkat se a konfrontovat se s poezií evropskou a světovou. A taky se jí trochu představit.

2) Jakým způsobem se tvořil a tvoří obsah a průběh festivalu, co jste oproti minulým ročníkům měnili, a co se naopak líbilo?

Hlavní dramaturgická linie festivalu zůstává prakticky identická od prvního ročníku, protože se tehdy osvědčila. Snažíme se míchat různé žánry, jejichž průsečíkem by měla zůstávat poezie. Z roku na rok měníme spíše detaily: ve třetím ročníku jsme zavedli vstupné a permanentky a taky festivalové bulletiny a festivalový časopis, ve třetím i čtvrtém ročníku jsme zkoušeli nové prostory...

3) Co je pro obecenstvo největším lákadlem?

Jelikož jednou z příčin, proč festival dělám, je i snaha přilákat k poezii lidi, kteří před ní jinak pociťují jistý ostych, snažím se připravit program atraktivní jak pro zkušené a náročné "fanoušky" poezie, tak pro lidi, kteří to "chtějí zkusit". Proto zveme na jedné straně neznámé básníky z exotických zemí, o jejichž kvalitě máme náležité reference, ale taky na festivalu vystupují hvězdy jako Boleslav Polívka, Jaroslav Dušek, Aňa Geislerová, kteří samozřejmě nakonec přitáhnou zpravidla nejvíce lidí. Velmi atraktivní bývají také hudebně-básnické produkce.

4) Zaujal Vás některý z autorů, způsob prezentace básní a podobně? Na co se na festivalu nejvíc těšíte?

Zaujala mě celá řada autorů, ostatně se snažíme na festival zvát především takové, kteří jsou známí svým výrazným jevištním projevem. Za všechny asi třeba jmenovat holandského experimentátora Jaapa Blonka, který nadchl Olomouc na třetím ročníku, stejně jako mladí

- 21 -

Rozhovor

POEZIE BEZ HRANIC

O festivalu Poezie bez hranic si se mnou z povídal jeho zakladatel Martin Pluháček.

1) Dobrý den, nejprve bych se zeptala na vznik festivalu Poezie bez hranic - co Vás přivedlo k tomu, že jste ze soukromého setkávání básníků na Bítově vytvořil mezinárodní festival s tak širokým záběrem? Jak začalo původní setkávání na Bítově?

Původní setkávání na Bítově začalo v roce 1996. Koncept setkávání byl především konceptem mého přítele, básníka Jiřího Kuběny a jeho prapůvod tkví někde v létě roku 1989. Tehdy jsme spolu v malé chatě u řeky Želetavky (tedy pod hradem Bítov a ještě před tzv. Revolucí) mluvili o tom, jak by bylo dobré, kdyby se jednou, někdy, někde sešli všichni exponenti české a moravské poezie, tedy bez ohledu na vyznání, politickou či (literární) skupinovou příslušnost. V roce 1996 bylo možné uvést tuto ideu v život ze dvou důvodů: Jiří Kuběna se stal kastelánem na Bítově a já jsem utržil potřebné peníze prodejem Vieweghova románu Účastníci zájezdu. Plně se ale naše představy naplnily pouze na prvním ročníku. Později už lidé s normalizační básnickou minulostí jezdit víceméně přestali, což se dalo chápat. Na prvním setkání totiž čelili vlně velmi ostrých útoků. Což se dá taky chápat. Po pěti letech se možnosti podobných setkávání dostaly zřejmě na hranu, za níž už by následovala stagnace a úpadek. Poezie bez hranic pak už byla ryze mým vlastním konceptem, který celkem logicky reagoval na některé hlasy, které měly už dříve za to, že by se měl Bítov otevřít veřejnosti. To nebylo prakticky možné, už třeba kvůli ubytovacím kapacitám apd., ale Olomouc, kterou jsem si za místo konání velkého mezinárodního festivalu záměrně vybral, takové možnosti poskytuje. Jeden z důvodů, proč Poezie bez hranic vznikla, bylo i to, že jsem chtěl zúročit dobré jméno, které jsme si

*V moři se to hemží.
Vyčnívají červené ocasní ploutve velkých částic...
Křídý jsou levné!*

*Dýchají, všechny částice dýchají,
Naši moč.
My jsme neviděni - stojíme na břehu-pláži.
Křídý sou levný!!*

*A kdo mi to tady ruší?
Kraby se seběhli,
To je nepřipustné!
Křídý jsou levné!*

*Drobíme zbytky tělních renegátů.
Mezi plankton a strdí mořských hájů.
Učíme se,
Jak měnit pH moře.
My víme,
Že to je nepřipustné!!*

*Ceremoniál tvorby je v našem močení!
A my dál víme,
Že to je nepřipustné.*

~~~~

Huráááááá Vánocéééééé!!!

*Už se těšíme na chvíle,
kdy budeme v útrokách znásilňovat mrtvé krocany, vždy v
druhé polovině listopadu,
budeme čekat létající dárky se zvířecími motory(jejichž
deriváty kůže si často nasazujeme na hlavu),*

*a budeme se klanět fiktivnímu starci v červenobílých
montérkách,
budeme trpěliví jak ovce
a budeme sledovat, jak se v nás ten nádor zvětšuje.
Budeme se tomu smát jako šestici imaginárních přátel, jejíž
osudy jsou vykonstruované s takovou láskou, že to je na
popravu,
Budeme sledovat seriály Šťěstí plné patosu a iluzí a
„skutečného“ života,
Budeme se nadále smát člověku, který trpí vzácnou
chorobou mimických svalů,
Budeme nemyslet a jenom se smát ničemu po dni práce a
svěrací kazajky uniformity.
Budeme mlčky přihlížet, jak si Západní vítr vede v konverzi
ostatních, dříve krvavě rudých států.*

*Ale dosti vize budoucnosti - obraťme se k
přítomnosti. S chutí nám-Čechům vlastní se vrhněme do
víru hektických událostí Vánoc, svátku relativního klidu a
míru. Těšme se na nadcházející ostrůvek rodinného štěstí,
který znovu po roce navštívíme jako stádo slonů s vlastními
šnorchly nosů-chobotů. Stopy sloupů na písčitém dně...
Čekají na nás chutné mladé větvičky, díky nimž
zapomeneme na okolní svět přetvářky. Jásejme! Čas
dočasné, sladké izolace za zvuku vánočních koled a
dětského smíchu přichází!*

~~~

Posun k... posunkem

*Vstoupíme do čtvrtého rozměru,
A pak...*

U řeky Piedra jsem usedla a plakala
Veronika se rozhodla zemřít
Đábel a slečna Chantal
Poutník - Mágův deník
Jedenáct minut
Valkýry
Brida

Zpracovala Lucie Kučerová

vydání nechystalo. Paulo tedy hledal větší nakladatelství, které by jeho dílo vydalo a uzavřel smlouvu s nakladatelstvím Rocco. V roce 1990 zde vydal román Brida. Ten se dočkal pozornosti tisku a následně se i Coelhoova předešlá díla dostala na první místa žebříčku bestsellerů. Žádná kniha v dějinách Brazílie neměla tak vysoký náklad jako Alchymista, tento rekord je zapsán i v Guinnessově knize rekordů. V roce 2002 byl knize Alchymista portugalským časopisem Journal de Letras udělen titul nejprodávanější knihy v portugalské v šesti letech.

Od té doby každé jeho nové dílo nadlouho obsazuje čelní místa v žebříčcích nejprodávanějších knih po celém světě. V roce 1996 francouzský ministr kultury jmenoval Coelho rytířem Řádu umění a literatury, téhož roku byl Coelho jmenován zvláštním poradcem programu UNESCO pro duchovní sblížení a dialog mezi kulturami. V roce 1998 podnikl Coelho úspěšné turné po Asii a Evropě. V roce 1999 byl oceněn prestižní cenou Crystal Award a téhož roku mu francouzská vláda udělila řád "Chevalier de l'Ordre National de la Légion d'Honneur". V květnu roku 2000 přijel Coelho do Íránu a stal se tak prvním nemuslimským spisovatelem, který tuto zemi oficiálně navštívil. Před jeho příjezdem se zde prodaly miliony výtisků jeho knih v neoficiálních vydáních. Dalšími cenami, které Coelho získal, byly německá cena Bambi 2001, cena Club of Budapest Planetary Arts Award 2002 a Corine Award 2002. Byl zvolen do prestižní brazilské akademie ALB.

Coelho procestoval mnoho zemí, píše fejetony i krátká zamyšlení do novin a ochotně poskytuje rozhovory. Jeho knihy ovlivnily životy mnoha lidí a je velice úspěšný i v práci pro UNESCO.

Zdroj:

<http://www.hrdeckralove.biz/paulo/index.html>

Bibliografie:

Alchymista
Pátá hora

Vstoupíme do něčeho...

*Nepopsatelnýho,
Co zatím nikdo nepopsal.*

*Vstoupíme do pátého rozměru,
A pak...*

Něco,

*Co je v mezích nekonečna,
A přitom...
Zcela mimo.*

*Uchýlíme se k drogám,
Odchýlíme se od společnosti,
Vychýlíme se z dráhy letu.*

Něco,

*Co stojí mimo čas a prostor.
ČASOPROSTOR!
Mimo lidský chápání,
Mimo realitu.*

*Protože jedině tak
Se dostaneme do síní 5D,
Budeme se kochat krásou zapomnění.
Něco,*

*Co stojí tak absolutně mimo,
Že to ani
neexistuje.*

Zatím...

Jan Říha

Zloděj Arnošt.

*znal jsem Arnošta
všední zloděj
občas dostal přes držku
když nebyl úspěšný*

*rozbité lenonky
monokl pod okem
na zoufalém ksichtu
bez života*

*musel si „vydělat“ na chlást
a práce mu smrděla*

*byl hubený
oblečený v ošuntělém
obleku jak z
první poloviny 20. století*

*kradl
a měl taky hodně hříšné
myšlenky
skoro nemluvil
ani u piva*

*slídlil a čekal jak zvíře
zpoceně
čekající na svou chvíli*

aby se mohl napít

dvou čísel. v této době Paulovi nabídl hudebník a skladatel Raul Seixas, aby psal texty pro jeho písně. Paul přijal, a protože jejich spolupráce byla úspěšná, vydělal si tak poprvé hodně peněz. Až do roku 1976 složil s Raulem Seixasem více než šedesát písní. V roce 1973 se oba také stali členy Alternativní společnosti. Tato organizace se stavěla proti kapitalistickým ideologiím, zastávala názor, že každý má svobodu dělat si, co chce a praktikovala černou magii. Tuto zkušenost později Paulo popsal v románu Valkýry. V té době vytvořili s Raulem komiksový seriál oslavující svobodu, Kringha. Díky tomu byli oba považováni za nebezpečné režimu, byli zatčeni a uvězněni. Raula brzy propustili, ale Paulo byl považován za iniciátora celé akce a byl zadržován déle. Dva dny poté, co byl propuštěn, jej navíc na ulici unesli a zavřeli do vojenských mučireň, kde zůstal řadu dní. Podle jeho vlastních slov jej zachránilo před smrtí jen to, že se prohlásil za blázná, protože byl třikrát internován a že se začal před svými únosci sám zraňovat. Nakonec jej propustili, tyto zážitky ale Paula silně poznamenaly.

V dvaceti šesti letech se rozhodl, že chce být "normální". Našel si práci v gramofonové společnosti Polygram, kde se seznámil se svou budoucí ženou. V roce 1977 se přestěhovali do Londýna, kde se Paulo začal plně věnovat literatuře, ale bez větších výsledků. Za rok se vrátil zpět do Brazílie a pracoval jako ředitel gramofonové společnosti CBS. Toto období ale trvalo jen tři měsíce, potom se Paulo rozvedl a odešel ze zaměstnání. V roce 1979 se setkal s dávnou přítelkyní Christinou Cíticicovou, vzali se a dodnes spolu žijí. Spolu také odjeli do Evropy a procestovali řadu zemí. V Německu navštívili koncentrační tábor v Dachau. Tam Paulo zažil jakési vidění - zjevila se mu postava muže, kterého o dva měsíce později potkal v kavárně v Amsterdamu. Dal se s mužem do hovoru. Člověk, jehož totožnost Paulo nikdy nechtěl prozradit, mu navrhnul, aby se znovu vrátil ke katolictví a aby vykonal pouť do Santiaga de Compostela. Rok poté, co Paulo tuto pouť vykonal, napsal svou první knihu: Poutník - Mágův deník. Knihu vydalo jedno malé brazilské nakladatelství, a přestože neměla ohlas u kritiky, relativně dobře se prodávala. V roce 1980 napsal druhou knihu, Alchymistu. Napoprvé se prodalo jen 900 výtisků a nakladatelství se už k dalšímu

Monografie

PAULO COELHO

1947, Brazílie

Paulo Coelho se narodil v Brazílii roku 1947 ve středostavovské rodině jako syn inženýra. V sedmi letech se stal žákem jezuitské školy Svatého Ignáce v Rio de Janeiru. Povinný charakter náboženské praxe ve škole začal Paulovi velice vadit, nesnášel modlitby ani účast na mši. Přesto mu škola v něčem pomohla - zjistil, čím chce být: spisovatelem.

Svou první literární cenu získal ve školní básnické soutěži. Přes tento úspěch nechtěli rodiče Paulovi dráhu spisovatele povolit. Přáli si, aby jejich syn byl inženýrem a snažili se potlačovat jeho touhu věnovat se literatuře. Jejich neústupnost spojená s četbou Obratníku Raka od Henryho Millera probudila v Paulovi vzdor a on začal porušovat rodinná pravidla. Otec chápal synovo chování jako příznak duševní poruchy a nechal syna v sedmnácti letech dvakrát internovat v psychiatrické léčebně. Paulo se zde musel podrobit elektrošokové terapii. Po návratu rodiče Paulovi slíbili, že jej už znova do léčebny nepošlou. Paulo ale brzo navázal styky s jednou divadelní společností a začal pracovat jako novinář. V očích tehdejší měšťanské rodiny bylo divadelní prostředí působištěm lidí bez morálky. Paulovi rodiče se toho zalekli, porušili slib a poslali syna do léčebny potřetí. Když odtud Paulo vyšel, cítil se ještě ztracenější, uzavřenější ve vlastním světě. Zoufalí rodiče požádali o pomoc jiného lékaře, který zhodnotil Paulovy problémy jinak: není blázen, jen se musí naučit čelit životu. Po období psychiatrických středisek začal Paulo studovat práva a zdálo se, že přeci jen nastoupí cestu, kterou mu určili rodiče. Na studiích ale Paulo dlouho nevydržel, odešel zpět k divadlu.

V šedesátých letech se do Brazílie dostalo nutí hippies. V této době nosil Paulo dlouhé vlasy, nenesil s sebou doklady a nějakou dobu dokonce bral drogy, protože chtěl prožít zkušenost hnutí hippies v plné intenzitě. Povedlo se mu také založit časopis, který se ale dočkal jen

a čeho?

*to záleželo
na chytrosti a náladě Štěstěny*

~~~~

Bedřich byl trapný.

*Bedřich byl trapný
jak falešný vlastenec*

*jeho plešatá hlava
páchla jak stará
krutí šunka*

*žena doma
do jeho hlavy
vpichovala
prskavky
a jehly na pletení*

*děti stály opodál
a vesele tleskaly*

~~~~

Outsider.

*Slavomír byl hubený
ale měl pěkné panděro
měl také něco se střevy nebo žaludkem*

*s trávením
bolelo ho často břicho
nevěděl proč
pil hodně piva
ale tím to asi nebylo
a potily se mu hodně chodidla*

*když nic nejedl
smrdělo mu z huby
ale pil hodně piva
a tak to většinou ušlo*

*byl nervózní ze svého zaměstnání
a měl strach z lidí cizích i známých
byl to posera a zbabělec
a měl zubama rozhryzané prsty a rty*

*věděl, že je zbytečný
naprosto zbytečný
přespočetný, neúčelný
a nebylo příjemné si to uvědomovat*

*dobré pivo drahé
přemýšlení hnusné
počasí hnusné
a marnost chčije
na vaše záda
v póze sebevědomého diktátora*

~~~

v kratoučkých větách, nerozepisuje se tam, kde není třeba. Což není na škodu nikdy, může to však malinko pokazit dojem z knihy. Tím ji ale nemám v úmyslu hanit, protože podobné knihy pochybující lidský druh opravdu potřebuje. Nedá mi abych vám to nepotvrdila ještě čísly - kniha byla přeložena do 34 jazyků a vydána asi v 10ti miliónech výtisků.

A proto, přečtěte si tuhle knihu. Dodá vám sílu, kuráž, nasměruje vás na tu správnou cestu... Stačí jen trochu hledat. Nejen v knize...

Erika Šidová

Knihy

PAULO COELHO – ALCHYMISTA

O Alchymista; překlad Pavla Lidmilová; nakladatelství Argo; 1999; pevná vazba; vydání druhé; stran 141

V románu Paula Coelho Alchymista není příběh tím nejdůležitějším. Tím jsou chyby, poučení a realita z nich plynoucí.

To však neznamená, že by tento román neměl hlavní hrdiny. Ba naopak. Po otevření knihy budete sledovat životní pout' pastýře ovcí jménem Santiago, který se vydává na hon svého životního snu. Mnozí z vás jistě uhodnou, že to nebude nejjednodušší. A to opravdu nebude. Santiago nemá rychlého koně a smečku loveckých psů a ani ti by mu v tomto úkolu pomoci pravděpodobně nemohli - protože sen, ten plyne jako voda v řece, jako vzduch, který dýcháme, ale nemůžeme jej spatřit. A tak se Santiago nechává vést jen svými představami, iluzemi a samozřejmě mu tu a tam podá pomocnou ruku i jiný tápající člověk.

Nebyl by to však správný příběh o životě, kdyby šlo vše jak po másle a člověk by našel své štěstí hned, kdy by si to zamlouval. Stejně jako každý, i bývalý pastýř musí čelit mnohým nesnázím, jak v podobě nadlidské, tak i lidské, což ho rmoutí mnohem více. Je tu ale ještě duchovní vůdce našeho hrdiny, alchymista.

A tak se v pouštní oáze odehrává vrchol lovu. Namísto štěkotu veselých psů a následných hodů přichází něco mnohem, mnohem sladšího a nepomíjejícího.

Pravda je, že se Coelho podařilo napsat dílo velmi zajímavé, nadčasové a poutavé. Významem bych jej přirovnala k Malému princovi, jehož platnost má rozsah vesmíru. To znamená, že kniha Alchymista je velmi symbolická, poukazuje na to, že Mohamed musí opravdu k hoře dojít sám. Naopak to zkrátka nejde.

Právě zmíněná symbolika poněkud kazí dojem dějovosti. Coelho píše

Sou rádi, když zaplatěj nájem a základní jídlo.

*„dítě potřebuje nějaký peníze
na školní pomůcky
a za týden jede jeho třída
na dvoudenní výlet
a ty tenisky mu začínaj
bejt malý
Ondřej roste jako z vody“*

*řekla žena
chabě se pousmála
žehlila
a utřela si pot
z utrápeného čela*

*protože ona
ani její mlčící manžel
vůbec nevěděli
kde na to vezmou*

~~~~

Časopisy

OBRÁCENÁ STRANA MĚSÍCE

Obrácená strana měsíce je ostravský literární časopis vycházející již druhým rokem v nákladu 150 kusů, v současné době spatřilo světlo světa číslo 4/2004. Cílem časopisu, jak uvádějí autoři (redaktoři) je být místem v komunikačním stínu bez možnosti spojení s ostatními lidmi, tak jak si představují právě obrácenou stranu měsíce, kde člověk více než po poznání, touží po pouhé přítomnosti jiného člověka, čímž si čtenář dokáže zdůvodnit právě obsah tohoto čísla. Po grafické stránce je časopis až příliš strohý, studený a neosobní, byť kresby od Zdeňka J. Bendy k povídce Štědrý večer Petra Žiliny jsou velice příjemné, ovšem hlavním na literárním časopise je obsah. V čísle, které jsem měl k dispozici jsou básně Pole od autora Ivana Motýla, potom Borovice a Tma od Petra Borkovce. Poezie jde ruku v ruce s názvem časopisu a nechává na čtenáře působit pocit samoty (ale ne osamění). Bohužel za těmito básněmi následuje povídka Václava Staňka z roku 1908, která působí hodně lacině a rušivě. Ovšem poezie autorů Vysockij, Simic (v překladu N.Holuba a J.Balabána) pozvedne úroveň o několik stupíků výš. Tyto poslední básně už netíhnou k samotě, ba naopak hoří spojením lidí a závěrem působí oproti první poetické části časopisu optimisticky. Časopis je bohužel až příliš razantně ukončen citátem z Atlasu hub Piláta a Ušáka.

Redakce

Jan Balabán, Petr Hruška, Pavel Hruška, Ivo Kaleta.

Adresa: <http://www.obracena-strana-mesice.cz/>

Oko

ANTIDISKOTÉKA

4. listopadu jsem v C. K. Solnici v Českých Budějovicích navštívil pravidelnou antidiskotéku renomovaného hudebního kritika a publicisty Jiřího Černého. Pan Černý během těchto večerních akcí pouští a komentuje nejnovější alba a nahrávky, které byly v poslední době vydány a které stojí za povšimnutí. Navíc není specificky žánrově zaměřený a dává tak posluchačům možnost vybrat si z nabídky "to své", nebo naopak objevovat nové hudební zkušenosti v žánrech po kterých by za normálních okolností nesáhli. Zajímavé je, že tyto hudební večery pořádá již úctyhodných 33 let.

Večer byl rozdělen na dvě části, mezi kterými byla patnáctiminutová přestávka. V první části pan Černý pouštěl a komentoval to, co mu z nových nahrávek připadalo nejzajímavější. Zazněly písničky z alb jako Smile od Bryana Wilsona, Burn The Maps skupiny The Frames, Nebe počká od Karla Plíhala, Hovada Boží skupiny Jablkoň a mnoho dalších. Během přestávky pan Černý posluchačům poskytl krabici plnou relativně nově vydaných CD a zájemci mohli na papír napsat co by chtěli slyšet v druhé části večera a své dotazy.

Program sice trval přes dvě a půl hodiny, ale vzhledem k poutavým a úsměvným komentářům pana Černého a množství kvalitní hudby nebylo vůbec těžké "vydržet" až do konce. Pokud byste chtěli některou z jeho antidiskoték navštívit a poučit se o dnešní hudební scéně, sledujte program C. K. Solnice na těchto internetových stránkách.

<http://www.bazilika.cz/solnice/>

Jan Chlumský